

JAN KRISTOFFER DALE

Nem idevalósi

Frank a kavargó hópelyhek fátylán át meglátta a nő autóját. A kocsí az épület oldalánál állt, közvetlenül a konyhába vezető ajtó előtt. Frank bekanyarodott a bisztró elé, megállt, lezárta az autót, és keresztülvágott a parkolón. Mielőtt belépett volna, lábáról leverte a havat, sapkáját lekapta, és markával deresedő hajába túrt. 42 évesen félig ős volt már. Az ajtóban olajszag csapta meg az orrát. A félhomályos helyiségben nem ült senki. A konyhából rádió hangja szűrődött be. A helyi csatornára volt állítva, épp ez szólt az ő autójában is. Általában countryzenét és régi dalokat sugároztak, amit szívesen hallgatott.

Felső ajka alól kikaparta a nedves dohányt, és az ajtó melletti szemetesbe dobta, piszkos ujját a kabátbelsőjébe törölte. Ellenőrizte, hogy kezén maradt-e sötét folt, nyálával átöblítette száját, nyelvét végighúzta fogain dohánymaradvány után kutatva. Aztán még egyszer megigazította a haját, mély levegőt vett, és a pulthoz lépett. A konyhába vezető ajtó nyitva állt, kihallatszott, hogy a nő odabent sertepertél. Ráütött a pénztárgép melletti kis csengőre, lehunyta szemét, és a közeledő léptek zaját figyelte. Maga elé képzelte a nő szőke haját, a füle körül göndörödő félhosszú tincseket. Arcán a gödröcskéket, pisze orrát.

– Jó estét!

Frank kinyitotta szemét. Egy hete látta utoljára a nőt.

– Szép jó estét – mondta. Kócos volt, homlokán izzadtság gyöngyözött. Szeme alatt táskák puffedtek, de mindez nem számított.

– Mit adhatok?

Csak ennyi, más mondanivalója nincs? Frank abban reménykedett, hogy megörül majd annak, hogy újra látja, hogy a múltkori találkozás után szívélyesen üdvözli, vagy legalábbis megkérdi, hogy mi szél hozta erre ebben a cudar időben, pláne ilyen tájban.

Szombat este, fél kilenckor. Egész nap szakadt a hó, tíz perccel hosszabb volt az út a szokásosnál Løvjomåsheiából ide Osedalenbe.

* Jan Kristoffer Dale (1984) norvég író maga is dolgozott sörfőzdében, majd a bergeni Íróiskola diákja lett, és számos novellája jelent meg. A *Munkáskéz* Dale első önálló kötete, melyért 2016-ban elnyerte az ígéretes pályakezdekőknek járó Tarjei Vesaas-díjat, majd 2017-ben Dél-Norvégia Irodalmi díját.

A *Munkáskéz* novellái partszélre sodródott emberekről szólnak, akik már az iskolában sem lelték a helyüket. A szakképzetlenekekről. Azokról, akik sosem hagyták el a szülői házat. Akik nem találtak párt az életben, és az elhagyottakról. Itt minden szereplőnek megvan a maga baja: a szerelemmel, a pénzhiánnyal vagy önmagával. Van, aki egy élethelyzet fogja, míg másoknak dönteniük kell, hogy mit akarnak kezdeni magukkal és az életükkel.

- Micsoda hóésés! Mintha soha nem akarna elállni – szólt Frank.
- Az biztos. Már most félek, hogy mi lesz este hazafelé – felelte a nő.
- Pláne fel oda, Lauvrakba.

A nő ránézett. Vajon nem furcsállta, hogy emlékszik rá, hol lakik?

- Négykerék meghajtású a kocsija, nem? – kérdezte Frank, de rögtön meg is bánta. Hiszen tudta, hogy a nőé az a Golf, ami kint áll a bejárat előtt. Múlt szombaton, útban kifelé jól megjegyezte magának. A személyzet mindig a konyhába nyíló ajtónál parkolt, és aznap ő volt egyedül munkában.

- Nem, csak egy öreg Golfom van, elsőkerék meghajtású.
- Akkor remélem, van autókлубos tagságja – mondta a férfi nevetve, hogy jelezze, csak tréfált. A nő is elnevette magát. Arca kipirult. Tetszett neki ez az arc. És a nevető gödröcskék. Egy hajtincs hullott a szemébe, egy mozdulattal a füle mögé tűrte.

- Nincs – mondta a nő, és megköszörülte a torkát. – Mit adhatok?
- Egy hamburgertálat.
- Italt?
- Kólát kérek.
- Itt fogyasztás vagy elvitel?
- Itt fogyasztás – felelte.

Anne felpillantott a pénztárgépről. A férfi rámosolygott, de ő nem viszonzta. Csak beütötte az összeget, és megvárta, míg Frank odatartja a kártyáját a leolvasóhoz. Utána eltűnt a konyhában. Frank egy ablak melletti asztalhoz telepedett, flanelkabátját a szék támlájára terítette. Az ablakon át bámult ki a Takarékpénztár felé. Az ő Land Roverjét leszámítva az Oserøysa tere teljesen üres volt. Frank bőfentett, szájában érezte a kása ízét. Az anyja minden szombaton tejberizst főzött vacsorára. Az apja gyerekként ehhez szokott, és kikövetelte, hogy felnőttkorában is így legyen. A szombati tejberizs hagyományát az anyja még azután is megtartotta, hogy a férje meghalt. Frank nem szerette. Nem igazi vacsora. Édes, nehéz étel, téglaként landolt Frank gyomrában, különösen az a fajta, amit az anyja zsíros tejből főzött. Bőfentett még egyet, és nyomban összerezsent, mert Anne épp egy poharat és egy üveg kólát tett elé. Frank érezte, hogy elvörösödik. Megköszörülte a torkát, és felpillantott. A nő már fordult is el. A múltkor olyan jót beszélgettek, miután André elment. Szokványos dolgokról esett csak szó. Nem olyasmikről, amikről az anyja beszélt folyton: a családról meg a szomszédokról. Falubeliokról, akiket ő alig ismert, vagy olyan családtagokról, akikkel sosem találkozott, csak az anyja beszélt velük telefonon. Az asszony az imaházi összejöveteleken is mindig rengeteg pletykát hallott, és utána neki is elmondta, hogy a faluban kinek született gyereke, ki épített új házat, kinek lett új állása, és ki vált el. Anne hátat fordított, és a konyha felé indult.

- És hogy sikerült az az interjú?
- Azt én is szeretném tudni – mondta a nő Frank felé fordulva. Karját leeresztette, a tálcát a kezében lógatta. – Szerdán volt, azóta még nem szóltak.
- Aha. De biztos jól ment.

– Remélem. Ez a hétvégi munka nem lesz elég.

– Hát nem – felelte Frank.

A nő egy darabig nézte, aztán sarkon fordult, és a pult mögött eltűnt a konyhában. A férfi homlokát kiverte a veríték, szája kiszáradt. Ivott, de a keze úgy remegett, hogy kilötytyintette az italt. Letette a poharat, és ingujjával törölte fel a foltot. Mire Anne visszajön, kigondol valami beszédtemát. Frank végiggondolta, hogy mi mindenről mesélt a nő, amikor utoljára találkoztak: az óvodai állásinterjúról, a lányáról, aki az Északi-tengeren volt szakács, és a férjéről, aki otthagya egy másik nő miatt. Állítólag kamionos volt, Németországban és Dániában távfuvarozott, nyilván fogalma sem volt róla, milyen szerencsés. Frank egy röpké pillanatra maga elé képzelte, hogy hazamegy a nővel. Hogy megisznak együtt egy üveg bort a nő lakásán. Ő maga sosem ivott bort, de Anne nyilván szereti az ilyesmit: egy pohár bor a kandaló előtt. Beszélgetnének. Elképzelte, ahogy Anne közel hajol hozzá, és csókot nyom az arcára. Ekkor megszólalt a mobilja. Frank kivette kabátzsebéből, és a telefon kijelzőjén megnézte, ki hívja: André. Hagyta, hadd csöngjön, aztán visszatette a zsebébe. Ma este nem, gondolta. De egy perc múlva újra megszólalt a telefon, mire Anne is kidugta fejét a konyhából, és Frankra bámult.

– A tied?

– Igen. – Előkotorta a mobilt a kabát zsebéből és felvette.

– Miért nem vetted fel az előbb? – vont a kérdőre André.

– Csak beragadt a kabátom cipzárja – felelte Frank, közben látta, hogy Anne visszamegy a konyhába.

– Mit csinálsz ma este?

Frank épp suttogva közölni akarta, hogy ma nem ér rá, de Anne megint felbukant.

– Semmit – felelte Frank.

– Hol vagy most?

– A bisztróban.

– Leugrom én is – mondta André.